

af sine Landsmænd og hans Navn blev noteret blandt de udødelige paa Historiens Huskeseddel.

Vi Kvinder, som ikke umiddelbart kan fatte Drengestregers majestætiske Storhed, maa tænke efter paa den Vis, vi evner: Hvad er her dog egentlig foregaaet? Er det det, at Preussen blev lykkeligt, Danmark ulykkeligt, er Preusserne misundelsesværdige, vi danske beklagelsesværdige? Er det mon ikke for store Ord, at tale her om Lykke og Ulykke?

Preussen havde Lyst til at rane. Det fik sin Ranslyst imødekommet af Skæbnen. Er det Lykke? Under andre Omstændigheder plejer voksne Mennesker at beklage, naar Børn, der viser Anlæg til Overmod, ikke møder Forhold, der faar dem til at „gaa i sig selv“. Endog en mesterlig udført Drengestreg er i alvorlige Menneskers Øjne en Handling, der fordrer sin Straf, om end de i den aner Tilløb til, hvad der kan blive menneskelig Dygtighed.

Preussen „nyder“ nu Ranet. Slesvig, der blev lagt som Sejrstrofæ for én Kejsers Fødder, ligger der nu som Snare for en ny Kejsers Retsind, maaske vil det betyde Fald for en kommende. Triumfen, som Faderen vandt, Triumfen ved Knytnæve og Ran, er ikke „Sidste“ for Nemesis. I Sejren ligger svøbt Kummerens Dage for Afkommet; Sejrens Art betinger det.

Danmark laa afmægtig under. Er det Ulykke? Ja, hvis Hovmod er bedre end Eftertanke, saa er det Ulykke at være den slagne. Hvis man beundrer de stortalende Oprørsstraffere fra vor Sejrs Tid frem for de dæmpede Melodier, der er fulgt efter Nederlaget, saa er Danmark beklagelsesværdigt i Forfald. Men, hvis det forekommer En, at i Sejrsblindheden gør man saa naragtige Fagter, hvis man mener at indse, at den, der er bøjet mod Jorden, ser mest og ser bedre, end den, der knejser i Sky, saa kan man kalde det ønskelig Skæbne at være den, der er bøjet i Støvet.

Lad os kun stille Spørgsmaalet paa Spidsen: Hvem er vel Staklen, Kejser Vilhem eller Sønderjyden, som kues? Hvem er vel stakkels, den fri eller den ufri?

Kejser Vilhelm er ufri. Faderens Vilje hviler tungt som Aag paa ham, hans Liv er ham anvist: det er Trav i et Spor, hans Slægts Tradition har banet. Hans Gerning, hans Tro, alt er ordnet i Skyggernes Land, hans Vilje er Fange, hans Samvittighed Flygtning paa Jorden. Den Uret, han har faaet i Fædrearv, maa han forvalte som „Skat“, han tør ikke gøre den „god“ igen, som vi andre, fritstillede Mennesker. Tusinder, for hvem en Konge har Ansvar, har blødt, for at hans Fædre kunde faa Bytte. Disse Tusinders Blod